

Arrest

nr. 62 894 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. GUEDENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers en hun twee minderjarige kinderen dienen op 23 juli 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Een consultatie van de Europese Visa-databank bracht aan het licht dat de Italiaanse autoriteiten op 12 juli 2010 een visum type C uitgereikt hadden aan verzoekers en hun kinderen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekt de Italiaanse autoriteiten op 20 augustus 2010 om verzoekers en hun kinderen over te nemen, gelet op het gestelde in artikel 9.2. van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Daar de bevoegde Italiaanse autoriteiten niet binnen de vastgestelde termijn reageerden op de vraag tot overname werden zij, gelet op artikel 18 §7 van de Dublin II-verordening, geacht in te stemmen met het overnameverzoek. Dit wordt door de verwerende partij expliciet gemeld aan de Italiaanse autoriteiten op 29 november 2010.

1.4. Op 29 november 2010 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 5 januari 2011 wordt de onder punt 1.4. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid treft op 6 januari 2011 ten aanzien van verzoekers beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

1.7. Op 25 januari 2011 zendt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een brief waarin hij aan eerste verzoeker mededeelt dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingetrokken werd. Op 27 januari 2011 wordt de raadsman van verzoekers eveneens meegedeeld dat de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) ingetrokken werden.

1.8. Op 2 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond. Eerste verzoeker stelt hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid treft op 16 februari 2011 ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft op 23/07/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14/08/1980.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 29/07/2010 dat hij Armenië heeft verlaten op 17/07/2010 en via Georgië, Oekraïne en andere voor betrokkene onbekende landen naar België is gekomen, waar hij op 22/07/2010 zou zijn aangekomen en er de volgende dag een asielaanvraag indiende op de dienst Vreemdelingenzaken samen met zijn echtgenote G. A. {...} en hun twee kinderen. Betrokkene verklaart dat zijn reispaspoort is achtergebleven bij de smokkelaar en legt geen identiteitsdocumenten voor. Echter bij de aanvraag tot regularisatie op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 kon betrokkene wel minstens een kopie bijvoegen van zijn paspoort. Een consultatie in de Europese Visie-databank toont aan dat aan betrokkene op 12/07/2010 een visum type C (I15976102) voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Visie-databank voor betrokkene werd op 20/08/2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Aangezien de Belgische autoriteiten op 20/10/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 21/10/2010 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 29/11/2010. Italië heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum

normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Italië kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden was waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene dat zijn baas hem hier naar toe stuurde en hij zelf niet wist waar hij naartoe ging. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Omtrent zijn gezondheidstoestand dient te worden opgemerkt dat betrokkene op 29/11/2010 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 02/02/2011. Hierin wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Italië.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art 9.2 en art 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Hij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid treft op 16 februari 2011 tevens ten aanzien van tweede verzoekster en de twee minderjarige kinderen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene heeft op 23/07/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 03/12/1986.

Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 29/07/2010 dat zij Armenië heeft verlaten op 17/07/2010 en via Georgië, Oekraïne en andere voor betrokkene onbekende landen naar België is gekomen, waar zij op 22/07/2010 zou zijn aangekomen en er de volgende dag een asielaanvraag indiende op de dienst Vreemdelingenzaken samen met haar echtgenoot (M. D.) (%...)) en hun twee kinderen.

Betrokkene verklaart dat haar reispaspoort is achtergebleven bij de smokkelaar en legt geen identiteitsdocumenten voor. Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 12/07/2010 een visum type C (115976101) voor toeristische doeleinden werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 20/08/2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9.2 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Aangezien de Belgische autoriteiten op 20/10/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18§7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 21/10/2010 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en haar asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 29/11/2010. Italië heeft de Conventie van Genève van 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus

in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Italië kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste zeven dagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Wanneer aan betrokkene de vraag gesteld wordt of er een specifieke reden was waarom zij precies in België haar asielaanvraag wou indienen, antwoordt betrokkene dat de werkgever van haar man hier mensen kende en hen hiernaartoe stuurde. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België noch elders in Europa. Een behandeling op basis van art 7 of 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. In verband met de gezondheidstoestand van haar man dient te worden opgemerkt dan voor hem op 29/11/2010 een aanvraag ingediend tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 02/02/2011.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art 9.2 en art 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 moet betrokkene het grondgebied van het Rijk binnen de zeven (7) dagen verlaten. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

1.11. Op 9 juni 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 62 893 het beroep tegen de in punt 1.8. vermelde beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift vragen verzoekers om hen het voordeel van “*volledig kosteloze rechtsbijstand*” te verlenen.

De Raad merkt op dat het beroep werd ingediend op 18 maart 2011, zijnde voor 1 april 2011, zodat vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure bijgevolg kosteloos is. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het verzoek.

2.2. Verzoekers hebben de Raad op 22 april 2011 een repliekmemorie toegezonden via aangetekende zending. Bij wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (BS 31 december 2010) werd de annulatieprocedure bij de Raad evenwel hervormd. De repliekmemorie werd afgeschaft en vervangen door een synthesememorie die, ingevolge artikel 39/81, derde lid van de Vreemdelingenwet, enkel vereist is wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging ervan vereist. Verzoekers' repliekmemorie wordt derhalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen het volgende:

“1. Wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht Verweerster erkent in de bestreden beslissing dat de Italiaanse Overheid niet heeft gereageerd op het verzoek tot overname van het dossier van de heer M. {...}. Na onderzoek heeft verweerster vervolgens éézijdig met een Tacit Agreement van 29 november 2010 aan de Italiaanse Overheid te kennen gegeven dat de Italiaanse Overheid maar het dossier van de heer M. {...} moet overnemen. Aangezien verweerster geen antwoord heeft ontvangen van de Italiaanse autoriteiten, bestaat er helemaal geen garantie over hetgeen verweerster voorhoudt, nl. dat de Italiaanse autoriteiten voldoende garanties zouden verlenen opdat de heer M. {...} zijn asielaanvraag kan verderzetten. Volgens verweerster heeft Italië de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de

lidstaten omgezet naar nationale wetgeving, alsook de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming, evenals de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. De heer M. {...} kan weliswaar hopen dat de Italiaanse overheid bereid is om zijn asielerzoek te behandelen, doch de heer M. {...} beschikt terzake over geen enkele vorm van garantie. De heer M. {...} vreest dat hij door de Italiaanse Overheidsdiensten haast onmiddellijk zal teruggedleid worden naar zijn geboorteland dat hij precies ontvlucht is omwille van de ontberingen die de heer M. {...} aldaar diende te ondergaan. Daarenboven dient in concreto rekening te worden gehouden met de ziekte van de heer M. {...}, hetgeen de noodzaak van permanente begeleiding en medicatie inhoudt. In de bestreden beslissing wordt weliswaar geoordeeld dat vanuit medisch standpunt er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Italië, maar er wordt geen enkele zekerheid gegeven over de medische opvangmogelijkheden van de heer M. {...}, Het feit dat de heer M. {...} op medisch vlak goedgekeurd werd om een reis te ondernemen, staat los van het feit van zijn opvangmogelijkheden, eens aangekomen op het grondgebied van Italië. Aangezien er op dat punt geen duidelijkheid werd verschaft door verweerster en er aldus geen enkele zekerheid bestaat over het feit of de heer M. {...} in Italië de voor hem levensnoodzakelijke medische verzorging kan genieten die hij momenteel in België geniet. menen verzoekers dat verweerster in casu heeft gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 23 juli 2010 een asielaanvraag indienden. Zij werden geïnterviewd door de verwerende partij om te bepalen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag, dit in toepassing van de Dublin II-verordening. Aangezien aan verzoekers op 12 juli 2010 een visum type C werd afgeleverd door de Italiaanse overheid, zijn de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk voor de behandeling van betreffende asielaanvragen. Eerste verzoeker diende daarnaast ook op 29 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dienden de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of verzoeker naar Italië kon teruggestuurd worden en of daar de nodige medische behandeling(en) ter beschikking zijn van verzoeker. Op 2 februari 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 62 893 van 9 juni 2011 verworpen.

3.4. De Raad merkt op dat Italië vooralsnog een lidstaat is van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en bovendien gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM 2 december 2008, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*”, vrije vertaling: “*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen.*”). Het bestuur mag derhalve terecht uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggedleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM en dient derhalve in dit verband geen garanties te vragen (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is aan de verzoekende partij, die niet aantoonde deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77).

3.5. Uit het betoog van verzoekers kan niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de Dublin II-verordening door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken. Er is dan ook geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten verzoekers geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekers met miskening van het non-refoulementbeginsel en/of zonder dat hun asielaanvraag werd behandeld naar hun land van herkomst zouden gerefpatieerd worden. De Raad merkt op dat verzoekers hun betoog beperken tot het pomen van blote beweringen maar verzuimen in concreto aan te tonen dat hun rechten als asielzoekers in Italië zullen worden miskend. Verzoekers brengen geen concrete aanwijzingen bij die aantonen dat in Italië de noodzakelijke medische opvangmogelijkheden voor eerste verzoeker niet aanwezig zijn. Verzoekers' betoog is louter hypothetisch en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers stellen dat geen rekening werd gehouden met de ziekte van eerste verzoeker, dient gesteld dat in de bestreden beslissingen aangaande de medische situatie van eerste verzoeker gemotiveerd wordt dat bij beslissing van 2 februari 2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en dat in deze beslissing wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Italië. Bijgevolg werd de medische situatie van eerste verzoeker wel degelijk in ogenschouw genomen waarbij geoordeeld werd dat verzoeker voor zijn aandoening(en) medische behandeling kan krijgen in Italië. Zoals hoger reeds gesteld heeft de Raad het beroep tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verworpen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.6. In een tweede middel voeren verzoeker de schending aan van artikel 15.2. van de Dublin II-verordening.

Ter adstructie van hun tweede middel betogen verzoekers:

“Wegens de niet-toepassing van de Humanitaire Clausule voorzien in artikel 15.2 van de EG-Verordening nr. 343/2003 dd. 18 februari 2003 (Verder afgekort als de Dublin-Verordening) Overeenkomstig artikel 15.2 van de EG-Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 kan een Lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in de Verordening vastgestelde criteria in beginsel niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, toch overgaan tot behandeling van het asielverzoek wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In dergelijke situatie zorgen de Lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van één van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden. Welnu, in casu is de heer M. {...} samen met zijn echtgenote G. A. {...} en zijn twee kinderen naar België gekomen, alwaar hij onmiddellijk een asielaanvraag heeft ingediend. De heer M. {...} is momenteel afhankelijk van de goede medische zorgen die hij krijgt van de Belgische overheid EN de hulp van zijn echtgenote, die verder rijkt dan de hulp in het huishouden; De hulp en begeleiding van de heer M. {...} door zijn echtgenote is manifest absoluut noodzakelijk. Aangezien verzoekers aantonen dat medische begeleiding levensnoodzakelijk is voor de rest van het leven van de heer M. {...}, en deze medische begeleiding onder meer kan verschaft worden door zijn echtgenote, mevrouw G. A. {...}, terwijl het helemaal niet geweten is of dezelfde of een soortgelijke medische begeleiding mogelijk is op het grondgebied van Italië, zijn verzoekers van mening dat toepassing gemaakt kan worden van de Humanitaire clausule zoals voorzien in artikel 15.2 van de EG-Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, waardoor de Belgische Overheid bevoegd is om het asielverzoek van verzoekers te behandelen. Daarnaast en daarenboven wensen verzoekers op te merken dat zij inmiddels reeds meer dan acht maanden ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijven en inmiddels een behandeling werd gestart van verzoeker sub 1 teneinde zijn ziekte onder controle te houden, zodat het a) niet (langer) de Italiaanse overheid zou zijn die het asielverzoek van verzoekers zou moeten behandelen en b) het getuigt van weinig ernst in hoofde van verweerster indien zij van verzoeker sub 1 zou verlangen om de behandeling die in België werd gestart onmiddellijk stop te zetten, vervolgens naar Italië te reizen en daar een administratief dossier in te dienen teneinde misschien en hopelijk binnen enkele weken de opstart van een nieuwe geneeskundige behandeling te mogen verwachten. Verweerster kan geen enkele garantie geven op een continuïteit in de geneeskundige behandeling van verzoeker sub 1. Het loutere feit dat er een systeem van opvang en behandeling bestaat in Italië, impliceert geenszins dat verzoeker als “vreemdeling”

onmiddellijk in aanmerking zou komen voor een behandeling in Italië. Het is algemeen geweten dat de Italiaanse overheden momenteel hun handen meer dan vol hebben met de vluchtelingenstroom die op gang is gekomen na de revoluties in verscheidene staten in Noord- Afrika (Libië, Tunesië, Bahrein,...), zodat de kans dat verzoeker sub 1 onmiddellijk een geneeskundige behandeling zal krijgen, zeer klein en misschien zelfs onbestaande is. Zowel de behandelend arts als de controlegeneesheer zijn het er blijkbaar over eens dat een continue medische behandeling voor verzoeker sub 1 levensnoodzakelijk is en dat een continue begeleiding van verzoeker sub 1 levensnoodzakelijk is. Totnogtoe heeft verzoekster sub 2 zich ontfemd over deze zorgtaak.”

3.7. Artikel 15.2. van de Dublin II-verordening bepaalt:

“2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.”

3.8. De Raad stelt vast dat er in casu geen sprake is van een gezinsherenigings situatie zoals bedoeld in de humanitaire clausule opgenomen in artikel 15 van de Dublin II-verordening. Te dezen wordt de eenheid van gezin immers ten volle gewaarborgd aangezien alle gezinsleden het voorwerp uitmaken van een weigering van verblijf. De Raad ziet niet in hoe de toepassing van artikel 15 aanleiding zou geven tot een ander resultaat. Het feit dat verzoekers meer dan acht maanden ononderbroken op het Belgisch grondgebied verblijven en inmiddels de behandeling van eerste verzoeker in België gestart is, heeft hierop geen invloed. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde aldus terecht dat de toepassing van artikel 15 van de Dublin II-verordening niet aan de orde is.

Waar verzoeker nogmaals stelt dat de verwerende partij geen enkele garantie kan geven op een medische behandeling van verzoeker in Italië verwijst de Raad naar zijn bespreking desbetreffend van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.9. In een derde middel voeren verzoekers machtsmisbruik aan en de schending van het beginsel “non bis in idem”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Verzoekers merken op dat verwerende partij, na kennisname van het beroep ingesteld door verzoekers op 18 januari 2011, spontaan de bestreden beslissingen hebben ingetrokken. Het spreekt voor zich dat verwerende partij na intrekking van haar beslissing de mogelijkheid heeft om opnieuw een oordeel te vellen in verband met de aanvraag van verzoekers. Verzoekers stellen in casu evenwel vast dat verweerster op 16 februari 2011 identiek dezelfde beslissing heeft genomen dan de beslissing die zij had genomen op 06 januari 2011. Er wordt door verweerster geen enkel argument aangevoerd waarom zij op 16 februari 2011 een identieke beslissing tot weigering verblijf + bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen. Verzoekers leiden uit dit gedrag van verweerster af dat verweerster, na kennisname van het beroep ingesteld door verzoekers, tot intrekking van haar eerste bestreden beslissing is overgegaan louter om het beroep van verzoekers teniet te doen. Als verweerster vervolgens na intrekking van haar eerder genomen beslissing ingevolge beroep, nadien opnieuw identiek dezelfde beslissing neemt zonder nieuwe argumenten, dan schendt verweerster het beginsel non bis in idem, minstens maakt verweerster door deze manier van handelen volgens verzoekers misbruik van haar macht als bestuursorgaan, dit op een manier die schadelijk is voor verzoekers, in die zin dat verzoekers thans opnieuw worden gedwongen om beroep aan te tekenen tegen de nieuwe beslissingen (die hetzelfde waren als de ingetrokken beslissingen) van 16 februari 2011. Verzoekers menen op basis van al deze redenen dan ook dat de bestreden beslissingen dd. 16 februari 2011 vernietigd dienen te worden, en dat het bevel om het grondgebied te verlaten geschorst dient te worden minstens tot de uitspraak van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen over dit beroep.”

3.10. Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toekomt te onderzoeken of de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers aan België dan wel aan een andere lidstaat toekomt. Daargelaten de vaststelling dat in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden,

de in casu bestreden beslissingen niet identiek zijn aan deze die werden ingetrokken, kan in casu geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem" houdt in dat eenzelfde feit geen tweemaal of meer mag worden gesanctioneerd met sancties van dezelfde aard. Er valt niet in te zien hoe dit beginsel in de voorliggende zaak toepassing kan vinden.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER